

Î N C H E I E R E

17 mai 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului,
judecători

Valentina Clevadî
Dumitru Mardari, Galina Stratulat

examinând admisibilitatea recursului declarat de Zincenco Ruslan,
în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Zincenco Ruslan
împotriva Inspectoratului General al Poliției a Ministerului Afacerilor Interne al
Republicii Moldova cu privire la contestarea actului administrativ, încasarea
salariului pentru absența forțată de la serviciu și repararea prejudiciului moral,
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 decembrie 2016, prin
care a fost respins apelul declarat de către Zincenco Ruslan și menținută hotărârea
Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 24 iunie 2016 de respingere a acțiunii,

c o n s t a t ă :

La 06 august 2015, reclamantul Zincenco Ruslan s-a adresat cu cerere de
chemare în judecată împotriva Inspectoratului General de Poliție al Ministerului
Afacerilor Interne al Republicii Moldova, solicitând anularea ordinului nr. 496-ef.
din 14 iulie 2015, încasarea salariului pentru absența forțată de la serviciu și
repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii reclamantul a invocat faptul că la 24 septembrie 2009,
a fost angajat în funcția de ofițer superior de sector al Inspectoratului de Poliție
Centru al Inspectoratului General al Poliției a Ministerului Afacerilor Interne al
Republicii Moldova.

La 14 iulie 2015 de către Inspectoratul General de Poliție al MAI al RM a
fost emis ordinul cu nr. 496-ef „Cu privire la sancționarea disciplinară a
angajatului din cadrul Inspectoratului de Poliție Centru al Direcției de poliție a
municipiului Chișinău, locotenent major de poliție Zincenco Ruslan”, prin
concediere. Ordinul menționat reclamantul Zincenco Ruslan îl consideră
neîntemeiat și este de părerea că urmează a fi anulat din cauza nestabilirii tuturor
circumstanțelor de fapt și de drept, după cum urmează:

În conformitate cu indicațiile din ordinul de eliberare din funcția de polițist, angajatorul a invocat că, reclamantul ar fi comis acțiuni cu abateri disciplinare care nu corespund normelor etice acceptate în societate precum și încălcarea disciplinei muncii manifestate prin absența a 4 ore consecutive fără motive întemeiate de la serviciu.

Totodată menționează ca nu a comis careva delictе și nu a avut un comportament, care ar putea fi raportat la încălcarea imputată pentru care i-a fost aplicată sancțiunea de concediere.

Astfel, în ordinul privind sancționarea sa se indică că, fiind în stare de ebrietate la 15 iunie 2015 în localul "Pizza Mania" (SRL „Vlasica Grup”), situat în mun. Chișinău, str. Ismail, 88 a încălcat ordinea publică și a dat dovadă de un comportament agresiv față de angajații localului refuzând să achite plata pentru produsele consumate, prezentându-se ca colaborator al IP Centru. La fel în ordinul contestat se invocă și absența nemotivată de la serviciu la 23 iunie 2015 în decurs de 4 ore consecutive. Acțiuni calificate de angajator ca fiind contrare dispozițiilor art. 26 alin. (1), lit. o) și art. 28 alin. (1) lit. g) al Legii cu privire la Poliție și a statutul polițistului nr. 320 din 27 decembrie 2012, a Legii cu privire la activitatea poliției și statutul polițistului, pct. 8, subpct. 15 al Statutului disciplinar al polițistului pct. 6 lit. i), j) și pct. 13 ale Codului de etică și deontologie al polițistului, lit. a), o) și art. 9 alin. (2) lit. c) și d) al Codului muncii.

Astfel acțiunile invocate reclamantului au fost raportate ca încălcări grave a disciplinei de serviciu și care constituie temei pentru concediere în baza art. 47 lit. k) al Legii cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului nr. 320 din 27 decembrie 2012.

Consideră ordinul emis nejustificat, ilegal deoarece argumentele invocate în el contravin normelor Codului Muncii și a Legii cu privire la poliție.

Concedierea sa a avut loc pentru acțiuni și fapte pe care el nu le-a comis, iar pârâtul a cercetat cazul neobiectiv, având tendința inițială de a-l supune răspunderii disciplinare. Astfel, deși i se invocă că a lipsit nemotivat de la serviciu pe perioada a 4 ore consecutive, la 23 iunie 2015, acest fapt nu corespunde realității, deoarece la data indicată se afla în concediu de boală, fapt confirmat prin extrasul eliberat de secția consultativă, Policlinica Spitalului Republican, potrivit căruia este evidentă adresarea sa la medic pentru tratament și absența motivată. Despre acest fapt a informat telefonic conducerea.

Cu ordinul de concediere a luat cunoștință la 21 iulie 2015.

Conform art. 210 CM ordinul de sancționare se comunică salariatului sub semnătură în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la data când a fost emis și produce efecte juridice la data comunicării.

De drept, a fost concediat în baza dispozițiilor art. 9 alin. (2) lit. c) și d) a Codului muncii care prevede că, salariatul este obligat: să respecte regulamentul intern al unității și să respecte disciplina muncii, la motivul concedierii a fost invocat comportamentul care nu corespunde normelor etice acceptate, atitudinea iresponsabilă față de legitimația de serviciu nerespectarea regulamentului intern, absența fără motive de la serviciu timp de 4 ore consecutive la data de 23 iunie 2015.

Or, pârâtul în partea descriptivă a ordinului reține explicațiile date de către colegii săi de serviciu referitor la absența sa de la serviciu la 23 iunie 2015, însă, nu se expune vis-a-vis de faptul prezentării dovezii adresării sale către medicul Spitalului Republican, precum și faptul înștiințării sale a șefului de sector despre starea sănătății sale nefavorabile.

Cere Zincenco Ruslan anularea ordinului nr. 496-ef. din 14 iulie 2015, ca fiind ilegal, încasarea salariului pentru perioada absenței forțate de la serviciu și repararea prejudiciului moral în mărime de 10 000 lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Centru municipiul Chișinău din 24 iunie 2016 acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 14 decembrie 2016, a fost respins apelul declarat de Zincenco Ruslan și menținută hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 24 iunie 2016.

La 09 martie 2017 Zincenco Ruslan a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 decembrie 2016 și a hotărârii Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 24 iunie 2016 cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului Zincenco Ruslan a indicat că la emiterea deciziei contestate instanța de apel a încălcat și a aplicat eronat normele de drept material și nu a elucidat pe deplin circumstanțele cauzei.

Mai mult contrar prevederilor art. 123 CPC, instanțele au reținut fapte stabilite printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă într-o pricină civilă soluționată anterior în instanța de drept comun sau în instanța specializată, în situația în care aceste fapte sunt obligatorii pentru instanța care judecă pricina și nu se cer a fi dovedite din nou și nici nu pot fi contestate la judecarea unei alte pricini civile la care participă aceleași persoane.

La fel, susține că comportamentul ilegal nu a fost demonstrat de către angajator și nici nu putea fi deoarece adresarea sa la Spitalul Republican a fost înregistrată la data respectivă.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Zincenco Ruslan, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 432 CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Zincenco Ruslan nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin. (2), (3) și (4) CPC.

Astfel, analizând actele cauzei Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ constată că, argumentele recurentului se limitează la situația de apreciere de către instanță a circumstanțelor de fapt a cauzei.

Instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele anexate la materialele cauzei, iar argumentele invocate în recursul declarat de către Zincenco Ruslan, în esența lor, sînt similare argumentelor invocate în instanța de apel și sînt expuse asupra circumstanțelor de fapt și nu de drept, cărora instanța le-a dat o apreciere corectă, avînd la bază cumulul de dovezi administrate în cadrul dezbaterilor judiciare, apreciate conform cerințelor art. 130 CPC.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432, alin. (2), (3) și (4) CPC, fără a se examina temeinicia lor.

Pe când, alte argumente invocate în recurs nu au relevanță, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate și urmează a fi respinse, or recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificîndu-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă că „... art. 6 paragraful 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes.” (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Zincenco Ruslan ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e

Recursul declarat de către Zincenco Ruslan, se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Valentina Clevadi

judcători

Dumitru Mardari

Galina Stratulat